

MI TŰNIK elő belőlünk, mi bújt ennyire mélyre,
hogyan ebben a télben mégis megmutatja magát egypár
zavaros szívdobbanásig, csak mintha valaki, jobb életet
ajánlva neked, a sírunkon járkálna. zártkörű korszak.
majd már kitaratóbban, hideg helyek, még hidegebb nevek,
kivilágosodik, szürke lesz a fehér, furcsa múlt idő kerül elő;
fényhiányos lelkiismeret, sötétség reggel, délben, hová
tegyelek, te fura idegen, jégtöng szívem. ideges, tarthatatlan
szingularitásból konfúz, visszafoghatatlan terjedő, értelmetlen
massza, az otthonosság derűje piszkolódik így. üres a krimó,
mint én, rút napok jönnek, másik múlt időben történek.

MILYEN ÉVSZAK ez már, milyen egy
nyomorult évad, ahol csak a sötétség történik,
hidegen remeg a szívem, megszólalni sincs
kedvem, minnek is, ha egy csodát elvesztettem.
üres az ivó, mint én, rút napok jöttek, vittek;
miként az ember, aki végül megalkuszik a
lelkiismeretével, én is milyen ócska lettem, és
mint aki ott se volt, nem találok vérbeli helyem.
már nem is látszom, pedig nem elég büntudattól
hízni, unottan szemlélődni, várva, mi jöhet még,
ha tegnap minden megtörtént. láttam már, amit
lehet, talán el is mondtam, amit tudtam fel-
feldadogva, most már nem barátkozom a
számokkal, nem keresem meg, ki voltam,
mielőtt eltűnt a melegem; álmomban még
egyszer megmérem magam a hold iránt,
magamtól vártam többet, akinek hogyan
fogom mindezt megbocsájtani. téli délutánok
hosszúra nyúlt árnyékában már csak
őszülő szakállam nő tovább csikorogva.